



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **N. s.r.o., IČO X**
sídlem K., B.
zastoupené advokátem Mgr. Janem Pokorným,
sídlem Pernerova 293/11, 186 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 9. 2016, č. j. 39235/16/5300-22442-709739,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků a osoby zúčastněné na řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 4. 11. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 6. 2016, č. j. 2376635/16/2100-11440-506589 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný rozhodl o tom, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem ve smyslu § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 243/2016 Sb. (dále jen „zákon o DPH“).
2. Žalobkyně v první řadě namítá nezákonně zjištěný skutkový stav, jestliže žalovaný vyšel při svých úvahách z platebního výměru ze dne 25. 9. 2015, č. j. 3653791/15/2103-50522-204562, jímž správce daně žalobkyni na dani z přidané hodnoty vyměřil daňovou povinnost ve výši 5 943 Kč (dále jen „sporný platební výměr“). Správce daně překročil při vydání sporného platebního

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Svobodová

výměru svoji pravomoc, pokud označil aktivity žalobkyně za podvodné, aniž by o této skutečnosti rozhodl soud. Navíc platební výměr odkazuje na již dlouho neplatnou šestou směrnici Rady EU č. 77/388/EHS o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (dále jen „šestá směrnice“). Žalobkyně má za to, že jí nelze přičítat k tíži, že opravný prostředek proti spornému platebnímu výměru nepodala a že se žalovaný měl s ohledem na zjevnou oprávněnost jejich výtek namítanou nezákonností sporného platebního výměru zabývat.

3. Žalobkyně dále namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, jakou zákonnou povinnost přesně žalobkyně porušila. Žalovaný podle ní odkázal jen na prvoinstanční rozhodnutí, ve kterém ale správce daně pouze neurčitě uvedl, že žalobkyně porušila zákonem stanovené povinnosti, což mělo za následek neuznání jí uplatňovaného nároku na odpočet daně a vyměření daně jinak, než deklarovala v podaném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty. Na základě takového odůvodnění žalobkyně stále neví, porušení jaké konkrétní povinnosti je jí vlastně vytýkáno.
4. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobkyně také v rozporu se základními zásadami správního řízení, respektive daňového řízení, neboť neodpovídá okolnostem případu. V daném případě podle ní nelze hovořit o ohrožení veřejného zájmu s ohledem na částku, na kterou byl vystaven sporný platební výměr (5 943 Kč), třebaže nebyla uhrazena ve stanovené lhůtě. Z čistě formálního hlediska by se možná mohlo hovořit o naplnění podmínek pro označení žalobkyně za nespolehlivého plátce, ale právě při zohlednění všech okolností, jako je nezákonnost postupu při vyměření daně, jež je podkladem pro rozhodnutí o nespolehlivém plátcí, necitlivé posouzení ohrožení veřejného zájmu či neoprávněné obvinění žalobkyně z podvodných aktivit, pro takové rozhodnutí není prostor. Žalovaný podle ní nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve shrnul dosavadní průběh řízení a sdělil, že i nadále trvá na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí. K námitkám žalobkyně uvedl, že tato cituje, případně rozvíjí námitky obsažené v jejím odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. S těmito námitkami se již žalovaný plně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad to k námitce žalobkyně ohledně nezákonně zjištěného skutkového stavu žalovaný uvádí, že touto námitkou brojí proti rozhodnutí o platebním výměru, a nikoliv proti rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. V řízení o nespolehlivém plátcí žalovaný posuzuje toliko naplnění podmínek nespolehlivého plátcovství vymezených v § 106a zákona o DPH. Proti platebnímu výměru byl přípustný opravný prostředek, toho však žalobkyně nevyužila, a nelze nyní požadovat, aby žalovaný v rámci jiného odvolacího řízení přezkoumával rozhodnutí, proti němuž nebyl podán opravný prostředek. S námitkou nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí taktéž žalovaný nesouhlasí, má za to, že důvody pro aplikaci institutu nespolehlivého plátce v posuzovaném případě jsou zřejmé z napadeného rozhodnutí. Žalovaný taktéž uvedl, že v řízení přihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, v napadeném rozhodnutí (konkrétně v bodě 14 a 16) jsou patrné objektivní okolnosti, ke kterým přihlížel, avšak neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohly vést k nesplnění zákonných povinností ze strany žalobkyně a při kterých, i v případě naplnění skutkové podstaty vymezené v Informaci Generálního finančního ředitelství č. j. 101/13-121002-506729 ve znění jejího Dodatku č. 1 ze dne 5. 12. 2013 a Dodatku č. 2 ze dne 21. 8. 2014 (dále jen „Informace GFŘ“), nelze konstatovat porušení povinností vztahujících se ke správě daně. Na závěr navrhl, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
6. V replice žalobkyně uvedla (nad rámec již uvedeného v žalobě), že žalobou nebrojí proti platebnímu výměru, ale proti postupu žalovaného, který zcela vědomě jako podklad svého rozhodnutí použil nezákonný platební výměr. Nejedná se pouze o subjektivní domněnku žalobkyně, ale o jasnou objektivní nezákonnost, když uvedený platební výměr byl vydán na základě neexistující právní úpravy a se závěry učiněnými mimo kompetenci správního orgánu. Žalobkyně též podotýká, že proti ní nebylo zahájeno ani žádné trestní stíhání, a závěr

žalovaného, že se dopustila podvodných aktivit, je tak spekulativní a zcela mimo jeho kompetenci.

II. Obsah správního spisu

7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný oznámením ze dne 31. 3. 2016 zahájil řízení ve věci závažného porušení povinností žalobkyně vztahujících se ke správě daně z přidané hodnoty, které by mohlo odůvodnit její zařazení mezi nespolehlivé plátce ve smyslu § 106a zákona o DPH. Důvody závažného porušení povinností žalovaný spatřoval v tom, že správce daně v rámci postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období od 28. 3. 2015 do 31. 3. 2015 zahájeného výzvou č. j. 2700654/15/2103-50522-209162 ze dne 18. 8. 2014 neuznal nárok na odpočet daně v hodnotě 593 103 Kč, neboť byla žalobkyně zapojena do podvodných transakcí, o kterých věděla nebo při vynaložení rozumné míry obezřetnosti vědět musela. Z tohoto důvodu byl vydán platební výměr na daň z přidané hodnoty č. j. 3653791/15/2103-50522-204562 ze dne 25. 9. 2015 znějící na daňovou povinnost ve výši 5 943 Kč, který byl žalobkyni doručen dne 25. 9. 2015. Proti platebnímu výměru žalobkyně nepodala odvolání a tento nabyl právní moci dne 27. 10. 2015. Daň však žalobkyně ve stanovené lhůtě dle § 139 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, neuhradila.
8. Žalobkyně reagovala námitkou, že žalovaný opírá svůj závěr, že došlo ke spáchání daňového podvodu, o šestou směrnici, která však byla zrušena již v roce 2006. Dále uvedla, že podvod jako takový je trestným činem a o vině ze spáchání daňového podvodu má rozhodovat soud (což v daném případě nebylo učiněno) a tuto pravomoc si nemůže usurpovat žalovaný. Oznámení je dle žalobkyně nesrozumitelné a nelogické. Institut nespolehlivého plátce slouží k označení osob, které neplatí daně, a nikoliv osoby, která uplatnila odpočet daně z přidané hodnoty. K uhrazení platebního výměru na částku 5 943 Kč sice došlo po její splatnosti, stalo se tak ale v souvislosti s nepřehledným postupem žalovaného. Nad to se jedná o nízkou částku, zájem na řádném výběru daně tak nemohl být ohrožen. Nebyly tudíž splněny podmínky pro to, aby žalobkyně byla označena za nespolehlivého plátce.
9. Prvoinstančním rozhodnutím žalovaný rozhodl o tom, že žalobkyně je nespolehlivým plátcem ve smyslu § 106a odst. 1 zákona o DPH. Rozhodnutí odůvodnil tím, že došlo k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť žalobkyně porušila své zákonem stanovené povinnosti, což mělo za důsledek neuznání jí uplatňovaného nároku na odpočet daně a vyměření daně jinak, než deklarovala v podaném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty (v konkrétním případě nebyl uznán odpočet daně ve výši 593 103 Kč, neboť žalobkyně byla zapojena do podvodných transakcí, o kterých věděla či při vynaložení rozumné míry obezřetnosti vědět musela). S odkazem na Informace GFŘ žalovaný uvedl, že k ohrožení veřejného zájmu dochází, pokud bude snížen plátcem uplatněný odpočet daně minimálně o 500 000 Kč a související vyměřená daň nebude zcela uhrazena v náhradní lhůtě splatnosti uvedené v platebním výměru, k čemuž v daném případě došlo. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyni mělo být známo, že pokud nebude uznán odpočet ve výši 593 103 Kč, hrozí jí sankce v podobě přidělení statusu nespolehlivého plátce, zvláště když proti platebnímu výměru nepodala odvolání. Námitky žalobkyně tak žalovaný bere jako bezdůvodné. V průběhu řízení tedy nedošlo k zpochybnění ani vyvrácení důvodů uvedených v oznámení o zahájení řízení.
10. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně odvolání, neboť jej považuje za nezákonné. Nezákonnost spatřovala v tom, že z rozhodnutí není patrné, jaké porušení povinností bylo podkladem pro jeho vydání, neuznání odpočtu daně v hodnotě 593 103 Kč lze jen těžko pokládat za porušení povinností žalobkyně. Uvedla, že neuhrazení částky ve výši 5 943 Kč včas lze považovat za porušení povinností, nikoliv však za výrazné porušení, které by opravňovalo žalovaného vydat rozhodnutí o nespolehlivém plátcu. Dále shodně se svým vyjádřením k oznámení zahájení řízení uvedla, že o podvodu může rozhodovat pouze soud, a nikoliv žalovaný. Navíc ten při posuzování stavu vycházel z neplatné směrnice. To, že

žalobkyně nepodala odvolání proti platebnímu výměru, nemůže jít k její tíži, žalovaný měl přihlídnout k nezákonnosti rozhodnutí. Žalobkyně má za to, že nebyly zohledněny všechny okolnosti daného případu. Jejím jednatelem je D. N., který je jednatelem i společnosti N. s.r.o., od které odkoupila automobil, za nějž byl nárokován odpočet daně z přidané hodnoty. Je pravdou, že společnost N. s.r.o. nebyla schopna uhradit daň z přidané hodnoty v důsledku platební neschopnosti, avšak jednatel žalobkyně měl povinnost jakožto řádný hospodář odpočet daně z přidané hodnoty uplatnit.

11. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí žalovaného o nespolehlivém plátcí potvrzeno s odůvodněním, že jsou naplněny podmínky stanovené § 106a zákona o DPH pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. Ze shodných důvodů jako v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný dovodil, že byly naplněny podmínky skutkové podstaty nespolehlivého plátcovství uvedené pod bodem 1 písm. d) Informace GFŘ. Z informace GFŘ citoval, že k ohrožení veřejného zájmu dochází tehdy, jestliže plátce poruší své zákonem stanovené povinnosti a to ve svém důsledku vede k neuznání jím uplatněného odpočtu resp. vyměření či doměření daně odchylným se od daňového přiznání o více než 500 000 Kč. Dále pak poukázal na skutkové okolnosti případu žalobkyně, zejména pak na to, že žalobkyně obchodovala se společností N., s.r.o., jejímž jednatelem je jednatel žalobkyně. Předmět činnosti obou společností byl naprosto totožný. Mezi těmito společnostmi došlo k prodeji vozidla 4 dny poté, co byla žalobkyně zapsána do veřejného rejstříku, a měsíc před tím, než nastaly účinky zahájení insolvenčního řízení na majetek dodavatele, v návaznosti na což uvedená společnost neodvedla daň z přidané hodnoty z uskutečněného zdanitelného plnění do státního rozpočtu. Právě s ohledem na uvedené podle žalovaného nebylo možné považovat nesplnění důkazní povinnosti žalobkyně za neúmyslné a náhodné. Napadené rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobkyně dne 9. 9. 2016.

III. Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
13. Soud rozhodl o žalobě v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když žalobkyně s projednáním věci bez nařízení jednání projevila souhlas a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
14. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Na úvod soud podotýká, že předmětem daného řízení je přezkum napadeného rozhodnutí o nespolehlivém plátcí. Soud se tak nemůže zabývat žalobními body namítajícími nezákonnost již pravomocného platebního výměru na daň z přidané hodnoty, neboť z tohoto rozhodnutí správce daně je povinen ve smyslu § 52 odst. 2 části věty poslední za středníkem s. ř. s. vycházet. Je třeba zdůraznit, že žalobkyně proti platebnímu výměru mohla brojit opravným prostředkem v daňovém řízení a následně i žalobou dle s. ř. s., tohoto práva však nevyužila. I kdyby soud potenciálně v tomto řízení výjimečně přehodnotil zákonnost sporného platebního výměru (tj. na základě konkurující argumentace by z něj nevycházel), žalobkyni by to nemohlo nijak prospět, neboť nezákonnost platebního výměru v situaci, kdy již nemůže dojít k jeho zrušení, by neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný totiž nebyl povinen ze sporného platebního výměru pouze vycházet, on jím byl ve smyslu § 99 odst. 1 daňového řádu přímo vázán, a nemohl si tak jím již pro jednu vyřešené právní a skutkové otázky posoudit jinak.
16. Nejedná se ani o situaci, kdy by bylo nutné sporný platební výměr považovat za nicotný v důsledku nedostatku pravomoci správce daně k jeho vydání. Odůvodnění sporného platebního

výměru skutkovým závěrem, že se žalobkyně účastnila daňového podvodu, jímž se pokusila na správci daně vylákat nadměrný odpočet ve výši téměř 600 000 Kč, není závěrem o trestní odpovědnosti žalobkyně či jejího jednatele za trestný čin, jímž by k překročení pravomoci správce daně došlo. „Daňovým podvodem“ se totiž rozumí nedbalostní jednání daňového subjektu, kterým se účastní transakce, jejímž účelem je získat výhodu na dani z přidané hodnoty zneužitím daňového práva (srovnej např. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 18. 12. 2014, C-131/13 *Schoenimport*; k souladnosti institutu nespolehlivého plátce s unijním právem pak rozsudek téhož soudu ze dne 19. 10. 2017, C-101/16 *Paper Consult*). Výklad týkající se zneužití práva v oblasti DPH přitom zůstává shodný i po nahrazení šesté směrnice novou směrnicí Rady 2006/112/ES o společném systému daně z přidané hodnoty, která ostatně i podle bodu 3 svého odůvodnění neměla za cíl jakkoliv unijní regulaci v oblasti daně z přidané hodnoty věcně měnit – jejím účelem bylo pouze zpřehlednění dosavadní právní úpravy. Smyslem sporného platebního výměru tak nebylo odsoudit žalobkyni za spáchání trestného činu, nýbrž ochránit systém DPH před zneužívajícím odčerpáním nadměrného odpočtu neuznáním právního jednání zneužívajícího právo. Již samotný nedostatek úsudku o úmyslném jednání jednatele žalobkyně brání závěru o trestněprávní povaze výroku či odůvodnění sporného platebního výměru. Žalobní body týkající se nezákonnosti platebního výměru jsou proto nedůvodné.

17. Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH, poruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.
18. Jak plyne z výše uvedeného ustanovení, pro získání statusu nespolehlivého plátce je zapotřebí závažně porušit povinnosti vztahující se ke správě daně z přidané hodnoty. Nejedná se tedy pouze o povinnosti stanovené zákonem o dani z přidané hodnoty, ale i o povinnosti vyplývající z daňového řádu. Porušení povinností pak musí mít určitou intenzitu. Důvodová zpráva k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým byl do českého právního řádu zaveden institut nespolehlivého plátce, uvádí, že závažné porušení je takové, které svou intenzitou ohrožuje veřejný zájem na řádném výběru daně z přidané hodnoty. Nelze tak sankcionovat formální porušení povinností stanovených zákonem, které by z hlediska správy a výběru daně nemělo prakticky žádný negativní dopad. Daný institut by měl dopadat pouze na takové porušování povinností, ve kterém lze spatřovat riziko daňových úniků. Tímto postupem by neměli být sankcionováni běžní plátcí daně z přidané hodnoty.
19. Výše uvedené ustanovení obsahuje neurčitý právní pojem „závažným způsobem“, k jehož výkladu byl vydán metodický pokyn, který je obsažen v Informaci GFŘ. Metodický pokyn byl předpokládán již ve výše zmíněné důvodové zprávě právě s odůvodněním, že bude sloužit k výkladu pojmu nespolehlivého plátce. Tento způsob sjednocování výkladových podmínek umožňuje operativnější reakci Generálního finančního ředitelství na poznatky praxe.
20. Informace GFŘ slouží ke sjednocení správní praxe v postupu správců daně a odchýlení se od ní by znamenalo, že správce daně rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a rovného zacházení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, publikovaný pod č. 2397/2011 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).
21. Dle Informace GFŘ za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce se mimo jiné považuje situace, kdy dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce porušil své zákonem stanovené povinnosti, což mělo za důsledek neuznání plátcem uplatňovaného nároku na odpočet daně a vyměření nebo doměření daně jinak, než plátce deklaroval v podaném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty nebo dodatečném daňovém přiznání k dani z přidané hodnoty. K ohrožení veřejného zájmu dochází, pokud bude ve výše uvedených případech snížen plátcem uplatněný odpočet daně minimálně o 500 000 Kč a související vyměřená nebo doměřená daň není zcela uhrazena v náhradní lhůtě splatnosti uvedené v platebním výměru. Při rozhodování o nespolehlivosti plátce lze v tomto případě přihlížet výhradně k porušení plnění povinností

nastalým v řízeních nebo v souvislosti s řízeními, která byla zahájena po 1. 1. 2013. Informace GŘ dále stanoví, že správce daně má jednotlivé porušení posuzovat zejména s ohledem na osobu plátce, jeho dosavadní zkušenosti s tímto plátcem a vždy zohlednit také objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k nesplnění zákonných povinností plátce.

22. Výše popsaná situace nastala i v případě žalobkyně, jak vyplynulo ze spisového materiálu. Žalobkyně v rámci přiznání k dani z přidané hodnoty uplatnila v rámci daňového přiznání k dani z přidané hodnoty odpočet daně v hodnotě 593 103 Kč, na výzvu žalovaného neodstranila jeho pochybnosti o správnosti některých údajů. Žalovaný následně namísto uznání nadměrného odpočtu vydal platební výměr na daňovou povinnost 5 943 Kč, který odůvodnil tím, že žalobkyně byla zapojena do podvodných transakcí, o kterých věděla nebo při vynaložení rozumné míry obezřetnosti vědět musela. Žalobkyně následně ve stanovené lhůtě daňovou povinnost ve výši 5 943 Kč neuhradila, což nezpochybňuje.
23. Co se týče námitky žalobkyně, která směřovala k nedostatku označení konkrétní povinnosti, kterou porušila, soud konstatuje, že žalovaný ji zmiňuje již v prvoinstančním rozhodnutí (rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek). V jeho odůvodnění je uvedeno, že odpočet daně ve výši 593 103 Kč nebyl uznán, neboť žalobkyně byla zapojena do podvodných transakcí, o kterých věděla či při vynaložení rozumné míry obezřetnosti vědět musela. Odpočet daně tak byl ze strany žalobkyně uplatněn v rozporu se zákonem. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak patrné též to, že žalovaný za porušení právní povinnosti žalobkyně považoval též navazující neunesení důkazního břemene k uplatněnému odpočtu ve výši 593 103 Kč. Byť lze uznat, že označení porušené povinnosti v rozhodnutích správce daně a žalovaného není vyjádřena pregnantně a jasně, a to ani v pasáži věnované odpovídající námitce žalobkyně, z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je ale odpověď na tuto otázku možné zjistit. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek odůvodnění proto není důvodná.
24. Námitka žalobkyně, že s ohledem na výši včasne neuhrazené částky nelze hovořit o vážném ohrožení veřejného zájmu, je taktéž nedůvodná. Ohrožení veřejného zájmu je spatřováno v tom, že byly porušeny zákonné povinnosti, na jejichž základě nebyl uznán žalobkyní uplatněný nárok na odpočet daně, který byl snížen o téměř 600 000 Kč (tj. více než 500 000 Kč) a následně vyměřená daň nebyla včas uhrazena (bez ohledu na její výši). Ohrožení veřejného zájmu není spatřováno pouze ve včasné neuhrazení bagatelní daňové povinnosti, nýbrž i v souvisejícím pokusu o neoprávněné vylákání vysokého nadměrného odpočtu. Následné neuhrazení daně přitom je pouze jednou z dílčích podmínek, která musí být v souladu se správní praxí žalovaného naplněna spolu s ostatními (výše uvedenými), což v daném případě též nastalo.
25. Sama žalobkyně uznala, že by čistě z formálního hlediska v dané věci mohlo být hovořeno o tom, že byly naplněny podmínky pro její označení za nespolehlivého plátce, avšak při zohlednění všech okolností k tomuto rozhodnutí podle ní není prostor. V této souvislosti žalobkyně opět odkazuje na skutečnosti ohledně platebního výměru (měl být vydán na základě neplatné směrnice, žalovaný nemohl rozhodovat o daňových podvodech). K otázce zákonnosti platebního výměru se však již soud vyjádřil výše a s odkazem na uvedené odůvodnění je třeba mít i tento žalobní bod za nedůvodný. Soud má naopak za to, že žalovaný v souladu s Informací GŘ přihlédl k veškerým podstatným okolnostem případu, neboť upozornil na osobní propojenost mezi subjekty, okolnosti vzniku žalobkyně, uskutečnění zdanitelného plnění a následné uplatnění odpočtu daně v situaci, kdy jednateli žalobkyně muselo být zřejmé, že nedojde k odvedení této daně dodavatelem. S ohledem na pravomocný platební výměr je tedy zřejmé, že žalobkyně se pokusila zneužít zákona o DPH k uplatnění odpočtu ve výši blízké se 600 000 Kč v situaci, kdy si musela být vědoma toho, že odpovídající daňová povinnost dodavatele zůstane v důsledku jeho úpadku zcela či z podstatné části neuhrazena, a tím ohrozila veřejné rozpočty, z nichž jsou nadměrné odpočty vypláceny, resp. do nichž by jinak byla odvedena daňová povinnost žalobkyně, oproti níž byl zneužívajícím způsobem započten nárok na odpočet daně.

26. Soud tedy shodně s žalovaným shledal, že žalobkyně závažným způsobem porušila své povinnosti (zneužití práva je pouze formálně jednáním v souladu s právem, materiálně se však o porušení právního řádu jedná) vztahující se ke správě daně, a to nejen co do formální stránky, nýbrž i po stránce materiální (ve smyslu škodlivosti takového jednání pro veřejné rozpočty), což znamená, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o nespolehlivém plátcí.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. S ohledem na shora uvedené závěry soud shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšný žalovaný, který by na náhradu nákladů řízení právo měl, však jejich náhradu nežádal, proto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. srpna 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D. v. r.
předseda senátu